NÅGRA ORD OM STRYKNINETS FÖRHÅLLANDE TILL INSEKTER.

I Entomologisk Tidskrift, 13 årgångens 1:sta häfte, pag. 34, omnämnes huruledes *Sitodrepa panicea* LIN., utan vidare olägenhet kan förtära spanska flugor jämte deras för andra djur så giftiga Cantharidin, och troligen undergått sin metamorfos i detta för andra djur så giftiga ämne.

Att samma förhållande kan sägas inträffa med vår vanliga »Fläskänger» (*Dermestes lardarius* LIN.) i förhållande till det för varmblodiga djur så ytterst giftiga strykninet, visar följande lilla historia, som mer än tillräckligt kan illustrera ifrågavarande sak.

Vid skelettering af en delfin (*Lagenorhynchus albirostris* GRAY ♀), fångad i sillgarn vid Råå, ej långt från Landskrona, d. 22 maj 1871, tillvaratogs och upptorkades ryggfenan af ofvannämnda hval. Följande sommar befanns nämnda fena starkt angripen af den här ofvan omnämnda *Dermestes lardarius*, som företrädesvis tycker om feta saker. Dåvarande professorn vid zoologiska institutionen, med. doktorn FR. WAHLGREN, som nogsamt kände till stryknínets verkningar i form af medikament, föreslog att grundligt genomdränka denna fena i en koncentrerad lösning af strychnin, för att, såsom han säkert trodde, härigenom döda alla möjliga däruti befintliga odjur, vare sig larver, puppor eller imagines af hvarjehanda skadedjur, samt för framtiden omöjliggöra alla angrepp af dylika för museerna objudna och högst ogärna sedda gäster, som ofta grassera i högsta grad och knappast kunna utrotas. Så t. ex. dödade jag första året (1863) vid min ankomst till museum, genom att spritlägga dem, öfver en liter dylika skadedjur, dock nu öfvervägande af *Attagenus Pellio* LIN. Följande sommars skörd, från maj—juli, inbringade endast hälften så stor kvantitet, men 3:dje året ökades ånyo stammen, så att 3/4 liter kunde hopsamlas, och gjorde jag för detta

ändamål 3 gånger dagligen en tur genom hela museum, hvaraf följden blef, att följande års insamlingar nedgingo till ett minimum, d. v. s. circa 1 kubiktum djur, och hafva dessa med hvarje år allt mer och mer minskats till antal, fastän det ej står i mänsklig makt att utrota sådana smådjur, som veta att lägga sina ägg i de minsta springor, ja i självfva nyckelhålen, så att de där utkläckta larverna genast kunna inkrypa uti skåpen. Med den erfarenhet, jag i dylika saker förut ägde, ansåg jag dock att detta, såväl som andra gifter, föga uträttar på kallblodiga djur och särskildt på insekter, hvilka stundom förtära i arseniklösningar genomdränkta hår, fjädrar eller andra hornbildningar, såsom simhuden hos »*Natatoria*» m. m., men ville dock, af lätt insedda skäl, ej motsätta mig experimentet. — Alltså lades den omskrifna fenan i en starkt mättad strykninlösning, hvari den förblef liggande i 8—10 dagar. Efter denna tids förlopp upptogs fenan och lades att torka på en hylla nära taket i ett rum, som aldrig eller högst sällan eldades, och kvarblef liggande där till följande års höst, då den tillfölje af en tillfällig omflyttning i rummet, ånyo framdrogs och undersöktes. Vid en sorgfälligare granskning af densamma, befanns den alldeles genomäten, ja nästan uppäten af *Dermestes lardarius*, *Attagenus Pellio* och andra, såsom *Anthrenus museorum* Lin. och *Ptinus fur* Lin. samt flera arter *Cryptophagus* och *Lathridius*, hvilka 2:ne senare genera och familjer vanligen lefva i svampar, nämligen det mögel, som bildar sig på fuktiga väggar m. m.

De förstnämnda 4 arterna hade här tydligtvis undergått sin metamorfos, också vimlade det af larver i alla storlekar, företrädesvis af *Dermestes lardarius* och *Attagenus Pellio*, den förra arten var äfven talrikt representerad af imagines, som i alla riktningar sökte sig fram ur hålen och springorna på fenfragmentet samt ogeneradt parade sig och mådde väl. — Beviset för vissa gifters oskadlighet i insekternas tarmkanal anser jag mig härigenom till fullo ådagalagdt, trots gamla inrotade åsikter i motsatt riktning.

Lund i oktober 1893.

C. D. E. Roth.